

ORAVECZ TIBOR

Vers a sínekhez  
Válasz Jóna Dávidnak *Attikám* c. verséhez

Vérben fogant lélek gyötrelme megtört  
Üresség – irgalmasság mosolya –  
A cseppkövek szántotta arcokon.  
S ha szól kihívón, a sors-üldözött  
Csapodár halál mennydörgő robaja,  
Tüskék szednek vámot a sírhanton

Cafrang, múló szépségférc a betűk  
Egymás utáni sora, a tépett,  
Szétporló, zakatoló idegekkel.  
Élet harca szánalmas prűd etűd,  
Szólj hát az eltiport költő felett  
Istennel hadakozva *tiszta szívvel*.

Sínek, párhuzamos létünk titkai  
Végtelenben guggoló gyermeklét,  
Átmenet a mesék őrzőihez.  
Őt is sodorta ott az ár vágyai  
Felé, s vonszolta árva keresztjét  
Fel a Valhalla magas terméhez.

Vér és verejték volt minden perce  
*A város peremén*. Hamis istenek  
Kísérték Odinhoz némán, egyedül.  
Ránk maradt a szennyes robot nesze  
Könyv lapjai közül hulló levelek,  
S a miértek visszhangja cefetül.